

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechem ve věci žalobce: **M. C h .**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, Žižkova 57, Jihlava, PSČ 587 33**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2013, č.j.: KUJI 18601/2013, sp. zn. OOSČ 157/2013 OOSC/59/AS/2, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2013, č.j.: KUJI 18601/2013, sp. zn. OOSČ 157/2013 OOSC/59/AS/2, a rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 25. 2. 2013, zn. DOP/2179/2012-17, s e z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 25. 2. 2013, č.j. DOP/2179/2012-17, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím prvoinstanční správní orgán (dále jen „správní orgán“) rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. a dále i přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v příčinné souvislosti s porušením jeho . § 4 písm b) a c) a § 5 odst. 1 písm. a). Těchto přestupků se měl dopustit dne 12. 4. 2012 ve 14,10 hodin na křižovatce silnice č. I/38 ulice Masarykova a silnice č. I/34 ulice Humpolecká

v obci Havlíčkův Brod, kdy provoz na ní byl řízen světelnými signály a on jako řidič osobního automobilu tovární značky VOLKSWAGEN Passat, registrační značky X, při jízdě po silnici č. I/38 ve směru jízdy Praha – Jihlava, vjel do křižovatky v době, kdy na světelném signalizačním zařízení (semaforu) byl již v činnosti a svítil signál s červeným světlem „Stůj“. Následně byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky – Dopravní inspektorát Havlíčkův Brod, přičemž bylo dále zjištěno, že vozidlo nemělo v době silniční kontroly platnou technickou prohlídku, když tato byla platná pouze do 19. 2. 2012. Za uvedená protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,--Kč a zároveň mu byla stanovena povinnost uhradit náklady řízení spojené s přestupkovým řízením ve výši 1.000,--Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce brojil zejména proti tomu, že správní orgán nevyslechl jím navrhovanou svědkyni P. L., a to s odůvodněním, že její výslech je nadbytečný. V uvedeném spatřoval narušení zásad tzv. rovnosti zbraní a nestrannosti správního orgánu při rozhodování. Provedení výslechu jmenované svědkyně považoval za nadbytečné i žalovaný, a to s odkazem na existenci objektivních důkazů pořízených policejní hlídkou (videozáznam, fotodokumentace) a svědeckých výpovědí policistů, které jsou podle něho konzistentní, věrohodné a tvoří spolu ucelený logický rámec. Podle žalovaného tak byl skutkový stav věci jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností zjištěn. Žalobce přesto tvrdil, že odmítnutím výslechu jím navrhované svědkyně došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces a pozastavoval se nad tím, že když správní orgán měl tak objektivní videozáznam a fotodokumentaci, tak že přesto provedl důkaz svědeckými výpověďmi policistů. Tato skutečnost podle žalobce zpochybňuje tvrzenou objektivitu videozáznamu a fotodokumentace.

Z videozáznamu pak není patrné, jaké konkrétní vozidlo je na něm zachycené, když není vidět jeho registrační značka, jak tvrdí správní orgán. Je na něm vidět pouze nějaké vozidlo VW Passat stříbrné barvy. Nelze však vůbec zjistit, kdo jej řídí nebo kdo v něm sedí. Není z něho tak zřejmé, že se předmětných přestupků v daném místě dopustil žalobce. Takový důkaz je podle žalobce nepřezkoumatelný. Uvedené námítky přitom správní orgán nebral vůbec v úvahu. Ohledně fotodokumentace žalobce namítal, že z ní není zřejmé, že vozidlo, které mělo projíždět tvrzenou křižovatkou na signál s červeným světlem je totožné s osobním vozidlem, které měl žalobce řídit při kontrole cca 3 km za ní.

-3-

II.**Vyjádření žalovaného k žalobě**

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 7. 2013. Konstatoval v něm, že správní orgán nepochybil, když jako nadbytečný neprovedl výslech žalobcem navrhované svědkyně P. L., která měla být jeho spolujezdkyní v předmětné době. Stěžejními důkazy byly videozáznam a fotodokumentace, přičemž svědecké výpovědi policistů doplňují tyto důkazy o další okolnosti, které z uvedených důkazů přímo nevyplývají. V řízení o přestupku nebylo tvrzeno, že fotodokumentace vozidla byla pořízena v předmětné křižovatce, ale na silnici č. I/38 ul. Lidická v Havlíčkově Brodě. Fotodokumentace vozidla v místě jeho zastavení hlídkou Policie České republiky logicky neprokazuje spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu, ale spolu s opisem protokolů o technické prohlídce ze dne 19. 2. 2010 a 13. 4. 2012 prokazuje spáchání přestupku dle jeho § 125c odst. 1 písm. k).

Vzhledem k tomu žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

III.**Replika žalobce k vyjádření žalovaného**

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě ještě replikou ze dne 18. 4. 2014. Žalovanému vytýkal, že se k žalobě v podstatě vůbec nevyjádřil, když žalobcova tvrzení nerozporuje, nýbrž jen setrvává na svém závěru, že nepochybil. Připomněl, že se na oblast správního trestání vztahují obecné zásady trestního práva, takže i to je ovládáno principem presumpce neviny a zásadou, že v pochybnostech má být rozhodováno ve prospěch obžalovaného – obviněného z přestupku. Z principu presumpce neviny pak plyne, že je to stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno. Pouhé podezření k odsouzení nestačí. Odkazoval přitom na judikaturu Ústavního soudu ohledně způsobu provádění dokazování a žalovanému vytýkal, že nebyly provedeny důkazy, které provedeny být měly, zejména svědecká výpověď navrhované svědkyně P. L.. Setrval na tom, že v důsledku toho je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné.

IV.**Jednání krajského soudu**

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 24. dubna 2014. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil poté, co byl telefonicky informován o vadě v doručení předvolání žalobce k jednání a možném odročení jednání právě z tohoto důvodu. Bylo však jen na něm, zda se k jednání dostaví či nikoliv. Žalobce se přes uvedenou vadu k jednání dostavil. Neúčast žalovaného však nebránila v souladu § 49 odst. 3 a § 50 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), projednání a skončení věci v jeho nepřítomnosti. Ostatně ve svém vyjádření k žalobě souhlasil s projednáním věci bez jednání a ke zrušení rozhodnutí došlo pro

nepřezkoumatelnost, kdy lze rozhodnout bez jednání. Po zahájení jednání žalobce přednesl, že v plném rozsahu setrvává na svých dosavadních podáních a odkazuje na ně. K vyjádření žalovaného uvedl, že je zná, ostatně na ně reagoval replikou. Krajský soud zopakoval důkaz předmětným videozáznamem, přičemž z něho zjištěné skutečnosti byly zaznamenány do protokolu z jednání. Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Prvního z nich se podle zákona o silničním provozu dopustí ten, kdo jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 odst. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí popsal místo, kde k tomuto přestupku došlo, osobní automobil k tomu užitý a mechanismus jeho spáchání. Konstatoval, že se žalobce neřídil uvedeným zákonným ustanovením, když křižovatku počal projíždět již v době, kdy na světelném signalizačním zařízení svítil prokazatelně červený signál. Přitom v ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je jednoznačně stanoveno, že při řízení provozu na pozemních komunikacích znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem Stop“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Žalobce při ústním jednání o přestupku sice tvrdil, že z jeho úhlu pohledu projížděl křižovatku na oranžovou, toto tvrzení však považoval vzhledem k výsledkům dokazování za účelové. Z videozáznamu je totiž jednoznačné, že žalobce projížděl křižovatku na červený signál, což potvrdily i svědecké výpovědi policistů. Z nich vyplývá, že žalobce najížděl do křižovatky na červený světelný signál v pravém jízdním pruhu v době, kdy v levém jízdním pruhu zastavilo na červenou jiné vozidlo a že žalobce nebyl před najetím do křižovatky ohrožen jiným vozidlem. Otázku tohoto přestupku uzavřel s tím, že po vyhodnocení jednotlivých důkazů (videozáznamu a výpovědi policistů) dospěl k závěru, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, zadokumentován a prokázán. S ohledem na to pokládal výslech žalobcem navržené svědkyně za nadbytečný.

Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí shrnul obsah rozhodnutí správního orgánu a odvolání žalobce proti němu a poté na straně páté žalovaného rozhodnutí uvedl své úvahy k dané věci. Ztotožnil se přitom zcela s důkazy a závěry přijatými správním orgánem, videozáznam byl pro něho ohledně jízdy křižovatkou na červený signál klíčovým důkazem. Podle žalovaného z něho vyplývá, že „při

rozsvícení signálu se žlutým světlem bylo blízko vozidlo (bílá dodávka), které projelo na tento signál. Poté následuje časová prodleva, po které obviněný projíždí předmětnou křižovatkou již na signál s červeným světlem „Stůj“, a to v pravém jízdním pruhu, přičemž současně v levém jízdním pruhu zastavuje před hranicí křižovatky zelené terénní vozidlo, které však obviněného zjevně žádným způsobem neohrozilo ani neomezilo. Z videozáznamu je tedy průkazné, že tvrzení obviněného o vozidle, které ho ohrozilo prudkým zabrzděním a následně projelo křižovatkou odbočením vlevo nebo prudkým zastavením, jsou nepravdivá, činěná zjevně ve snaze zbavit se odpovědnosti za protiprávní jednání. Policisté ve svých výpovědích rovněž potvrdili, že v době, kdy touto křižovatkou sami projížděli, stálo před hranicí křižovatky pouze zelené terénní vozidlo v levém jízdním pruhu.“

Žalovaný uzavřel s tím, že v důkazním řízení byla vina žalobce jednoznačně prokázána a že postup správního orgánu při výběru důkazů a jejich hodnocení byl správný. Navrhovaný důkaz, jenž měl být proveden výslechem P. L., považoval rovněž za nadbytečný.

Vzhledem ke stěžejnímu významu videozáznamu pro rozhodnutí v dané věci, musel krajský soud zjistit, zda jej orgány veřejné správy vyhodnotily správně. Při jednání o žalobě jej proto zopakoval, přehrál, přičemž bylo zjištěno následující:

Bezprostředně před osobním motorovým vozidlem jedoucím křižovatkou na červenou, v jehož řidiči byl následně identifikován žalobce, jela bílá dodávka. V době, kdy se dostala bezprostředně před semafor, rozsvítil se na něm signál se žlutým světlem. Červený signál na semaforu se rozsvítil v době, kdy vozidlo řízené žalobcem bylo z úhlu pohledu kamery pořizující záznam ještě před ním. Ze záznamu přitom není vidět, že by vozidlo řízené žalobcem bylo jakýmkoliv jiným vozidlem ve své jízdě omezováno. Pokud jde o zelené terénní vozidlo, zmiňované ať již svědky anebo orgány veřejné správy zúčastněnými na řízení, tak to jelo souběžně s vozidlem žalobce po jeho levé straně, a to v krátkém odbočovacím pruhu směrem doleva, takže je logické, že muselo před semaforem zpomalovat již jen z tohoto důvodu. Po zastavení zeleného vozidla na červený signál vyjeli policisté stíhat Volkswagen řízený žalobcem, který posléze dostihli. Z projekce na pořízeném videozáznamu a z celkového pohybu vozidel po silnici vyplývá, že v době od křižovatky do zastavení vozidla nebylo možné, aby došlo k záměně v osobě řidiče. Nebylo zjištěno, že by bezprostředně před žalobcem jelo jiné vozidlo, s nímž by bylo možno jeho vozidlo zaměnit. K dotazu soudu, jakou rychlostí žalobce v daném místě jel, uvedl, že je v daném úseku povolena rychlost 60 km/hod., a že proto takovou rychlostí nepochybně jel.

Po zopakování tohoto důkazu žalobce setrval na svém tvrzení, že do křižovatky vjížděl v době, kdy na semaforu svítilo ještě žluté světlo a že pokračoval v jízdě, protože by před křižovatkou nestačil bezpečně zastavit. Pohled na semafor z místa, odkud byl záznam pořizován, byl podle něho zkreslený.

V přezkoumávané věci žalobce namítal, že když vjížděl do křižovatky, tak že na semaforu svítilo žluté (oranžové) světlo. Tato jeho námitka byla stálá, když poprvé byla uplatněna dne 12. 4. 2012, kdy s ním policejní hlídka sepsala oznámení o přestupku a nakonec při jednání krajského soudu o jeho žalobě. K tomu třeba předně uvést, že z provedeného dokazování nemá krajský soud sebemenších pochyb o tom, že předmětné osobní motorové vozidlo řídil žalobce a že podle pořízeného videozáznamu v daném místě vjel do křižovatky na signál s červeným světlem „Stůj“. V tuto chvíli by se tak dalo říci, že se žalobce za vinu mu kladeného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu skutečně dopustil. Jak však bylo krajským soudem zjištěno při opakování důkazu videozáznamem, zřejmě pouze zdánlivě.

Odpovídá sice skutečnosti, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu se dopustí ten, kdo v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou. Toto ustanovení ale nelze vykládat izolovaně, nýbrž v kontextu celého zákona o silničním provozu, jehož je částí, neboť jeho jednotlivá ustanovení na sebe vzájemně navazují a jsou vzájemně provázaná. Zvláště markantní je to pak právě u § 70 zákona o silničním provozu.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce vjel do křižovatky na signál s červeným světlem, a proto **formálně vzato**, nechoval se v souladu s § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Otázkou ovšem je, proč k tomu došlo a v tomto směru zůstal správní orgán a stejně tak žalovaný svým povinnostem důsledně vyšetřit daný přestupkový děj z úřední povinnosti hodně dlužen.

Zjednodušeně řečeno, oba orgány veřejné správy přistupovaly k dané věci, jakoby signál s červeným světlem svítil stále. Tak tomu samozřejmě není, když se červené světlo střídá se signály se žlutým a zeleným světlem. A zatímco zákon o silničním provozu zná signál se současně svítícím červeným a žlutým světlem, které znamená „Pozor!“ připravit se k jízdě, tak obdoba toho samého u signálu se zeleným světlem není. Řidič tak z časového hlediska není upozorňován při signálu se zeleným světlem zároveň souběžně svítícím žlutým světlem na to, že se chystá změna v jízdě. Prostě najednou se rozsvítí žluté světlo, přičemž řidič ani neví, jak bude dlouho svítit, než padne červený signál. A v tu chvíli před ním stojí otázka, co dělat?

Po přehrání videozáznamu krajský soud zkonstatoval, že se žluté světlo rozsvítilo v čase 44 sekund od počátku záznamu, odkdy svítilo na semaforu po celou dobu světlo zelené. V té době byla těsně před semaforem bílá dodávka (skříňové vozidlo), která pak samozřejmě vjela do křižovatky na žluté světlo. Na tom samém místě byl však v čase 46 sekund od počátku záznamu osobní automobil žalobce, a to již svítilo světlo červené. Mluví-li proto správní orgán o časové prodlevě mezi těmito dvěma vozidly, je třeba tuto formulaci uvést na pravou míru v tom směru, že šlo jen o cca dvě vteřiny. Zmínka o časové prodlevě totiž vyvolává dojem, jakoby signál se

žlutým světlem svítil delší dobu, v níž měl žalobce dostatek času na uvedený signál reagovat. Stejně zavádějícím je zmínka žalovaného o tom, že zelené terénní vozidlo na signál s červeným světlem zastavilo, když to jelo zcela jiným směrem (doleva), takže vzájemné poměřování jejich pohybu není na místě. A právě uvedené skutečnosti má krajský soud pro posouzení celé věci za zásadní.

Je totiž všeobecně známo, že reakční doba průměrného řidiče na podnět zvenčí je cca jedna vteřina i více. Jaký čas měl tudíž žalobce na to, aby na změněný signál zareagoval a bezpečně zastavil? Aby například nezastavil v křižovatce? Pokud by jel žalobce rychlostí 50km/hod., což je běžná rychlost v obci, ujel by za vteřinu 13,8 m. Pokud by jel rychlostí 60 km/hod., kterou prý jel, neboť je v daném místě údajně povolena, ujel by 16,6 m za jednu vteřinu. Kdyby jel rychlostí 60km/hod. za deště a tehdy prý přšelo, jakou by potřeboval dráhu k zastavení vozidla? Podle zkušeností níže podepsaného soudce z obdobných věcí posuzovaných znalci cca 45 – 50 m. Mohl tedy vůbec žalobce při uvedeném časovém nastavení světelného zařízení (semaforu) pro svícení žlutého světla ještě před ním zastavit? Krajský soud nehledá odpovědi na tyto otázky, neboť to by nahrazoval výkon veřejné správy, a to není jeho poslání. To spočívá v kontrole výkonu veřejné správy, a právě proto poukazuje na ty otázky, které zůstaly v dané přestupkové věci nedořešeny. Za tohoto stavu se však nelze dobrat toho, zda žalobce spáchal uvedený přestupek i z pohledu materiálního. A to proto, že jak správní orgán, tak žalovaný zcela pominuly posoudit danou věc i z hlediska § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, který zní následovně:

„Při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál se žlutým světlem "Pozor!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě. Svítí-li světlo tohoto signálu přerušovaně, nejde o křižovatku s provozem řízeným světelnými signály.“

Šlo tedy o to prověřit, zda se žalobce choval v souladu s tímto ustanovením, neboť zodpovězení této otázky bylo prvotní pro posouzení viny žalobce v souvislosti s jeho jízdou na signál s červeným světlem. Jinými slovy, při dodržení tohoto ustanovení by se žalobce nemohl dopustit za vinu mu kladeného přestupku, přestože na červený signál do křižovatky vjel. V tom případě by byla chyba v koordinaci světelného nastavení semaforu s ohledem na místní poměry, byla by to v podstatě past na řidiče. Těmito otázkami se však správní orgán ani žalovaný nezabývali, ačkoliv tak učinit s ohledem na § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu byli povinni. Vzhledem k tomu musel krajský soud konstatovat, že žalované rozhodnutí neobsahuje všechny relevantní úvahy o tom, že se žalobce uvedeného přestupku, který se mu kladl za vinu, skutečně dopustil.

Přestupkové řízení je podle judikatorní činnosti Evropského soudu pro lidská práva svojí povahou řízením trestním, což má za následek, že i na tato řízení se vztahují veškeré zásady upravující právo na spravedlivý proces pro věci trestní. Přestupkové řízení (jakožto zvláštní řízení správní) je pak spjato, podobně jako řízení soudní, s dokazováním minulých událostí a dějů, přičemž zákonodárce přestupkovému orgánu ukládá povinnost, aby skutkový stav zjistil co možná nejúplněji (tj. s využitím všech dostupných zákonných prostředků poznání – viz § 3 správního řádu ve spojení s § 51 přestupkového zákona) a i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného (§ 50 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 51 přestupkového zákona), neboť stejně jako v řízení trestním i v řízení přestupkovém platí, že společnost má stejný zájem (§ 2 odst. 4 správního řádu) na „odsouzení“ viníka, jako na „zproštění“ nevinného (třeba i proti jeho vůli). Nelze se proto v přestupkovém řízení spokojit pouze s povrchními zjištěními, nýbrž je povinností správního orgánu rozhodujícího o přestupku znaky jeho skutkové podstaty náležitě zjistit a odůvodnit natolik úplně a přesně, aby bylo možno uzavřít, že se obviněný s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě jednání naplňujícího znaky přestupku dopustil. Při sebemenších rozumných pochybnostech je nutno postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* (favor rei). V dané přestupkové věci v souladu s tím postupováno nebylo.

Za tohoto stavu ovšem nezbylo, než konstatovat, že žalované rozhodnutí je v otázce naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu nepřezkoumatelné, když se žalovaný s touto otázkou v souladu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nevypořádal. Podle uvedených zákonných ustanovení totiž musí správní orgán postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který zajistí, že vydané rozhodnutí bude v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a veřejným zájmem (viz shora o povinnosti zjistit skutkový stav z úřední povinnosti co nejúplněji). Tato skutečnost je vadou, pro kterou krajský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Protože stejnými nedostatky trpělo i rozhodnutí správního orgánu, zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. krajský soud i toto rozhodnutí (viz výrok I. tohoto rozsudku).

Nelze přitom nevidět, že ke spáchání daného přestupku mělo dojít dne 12. 4. 2012 a že žalované rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 3. 2013. Žalobu podal žalobce včas ve lhůtě dvou měsíců poté, co mu bylo rozhodnutí doručeno, konkrétně dne 17. 4. 2013. Lze tedy konstatovat, že přestože lhůty stanovené v přestupkovém zákoně pro zánik trestnosti přestupků po dobu řízení před soudem neběží, tak že tato lhůta, stanovená v § 20 odst. 1 přestupkového zákona, již uběhla právě ke dni podání žaloby. Podle uvedeného ustanovení totiž přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Přes akademický výrok, že podle § 78 odst. 5 s.ř.s. budou v dalším řízení orgány veřejné správy zúčastněné na řízení vázány právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku, není již proto možný

jiný postup, než řízení zastavit. Vzhledem k tomu také bylo zcela nadbytečné zabývat se dalšími žalobními námitkami, včetně druhého z přestupků, jehož se žalobce nepochybně dopustil.

VI. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s). Tohoto práva se však vzdal. Tomu odpovídá výrok II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. dubna 2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce